

ένα συμπέρασμα απ' τη γαλλίδα του "Αμαντιν". Η καθαρεύουσα τώρα, όπως το είδαμε, καταλαβαίνει πως δεν είναι πειά έποφρητή και δε μπορεί νάβγει γιό πάλεμο με την παλιά πύλη της και το παλιό της

βήνομα. Γι' αυτό και βγαίνει μασαρευμένη. Σίγουρο σημάδι πως γρήγορα θα συμπληρωθεί η νίκη της δημοτικῆς.

Ι. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ

2--

Το μόνο ενδιαφέρον του Γελιμέρ είναι το πως φαντάστηκε ποτέ ο κ. Πολέμης να γράψει έτσι και «ποίημα» θ· α τ ρ ι κῆ πάνω σε μιὰ υπόθεση έντελῶς χωρίς δράση, άρχετὰ άσημαντη, και να το γράψει κ' έξω-τροικὰ. όπως γράφει άλλωστε πάντοτε.

Ο Βελισσάριος τυφλός, μαζέντυτος, έλεινός, θύμι της άγνωσμένης του Αυτοκράτορα, φτάνει οδηγημένος, σαν τον Οιδίποδα, από την κόρη του την Ίωαννίνα, χωρίς να το ξέρει, στο χτήμα του Γελιμέρ, του άλλου πλούσιου και ισχυρού Βασιλέα των Βανδάλων. Αυτός ο Βελισσάριος κατατρόπωσε τον Γελιμέρ, τον αιχμαλώτισε, αλλά του φέρθηκε πάντα σὲ σὲ ἄξιο ἔχτρο. Αυτός παρακάλεσε τον Αυτοκράτορα να αφήσει τον Γελιμέρ να εγκατασταθεί σ' αυτό το χτήμα. Η κόρη μαθαίνει, (ιδιό θήματα μαζουρά από τον πατέρα της, που αν και μόνο τυφλός, φαίνεται ότι και δεν άκούει όταν συμφέρει στο συγγραφέα), από κάποιον Άναστάσιο, φίλο-ξενούμενο του Γελιμέρ, που συναντῶ εκεί τυχαία, και με τον όποιο φαίνεται, χωρίς να έχει καμιά άλλη σχέση με τὸ δ ρ α μ α, ότι έπλεξε κάποτε άλλου στην αλή ένα ειδύλλιο, ότι θρίσκει στο χτήμα του Γελιμέρ. Φοβάται. Πόσο καὶ δίκια από τον Αυτοκράτορα μπορεί να ξεχάσει ο Γελιμέρ τις καλοσύνες του Βελισσάριου για να θυμηθεί μόνο την ήττα του. Μπορεί να θελήσει να τον εκδικηθεί, αν πὸ νάαναγνωρίσει. Ο Γελιμέρ έρχεται. Δείχνει οίχτο στο φτωχό, φυσικά δεν τον αναγνωρίζει, αλλά μόλις μαθαίνει ότι έρχεται από την Πόλη, για να συνεχιστεί το ποίημα, τον ρωτά νέα του Βελισσάριου, και για μισή ώρα τουλάχιστο λέγει: Ήταν ήμνο θανατισμοῦ κ' εγνωμοσύνης στο Βελισσάριο, στο Στρατηγό και στον Άνθρωπο. Υπόχρη και τραγική ειρωνεία — πως όχι ; — γιατί φαντάζεται τις ημέρ, τη δόξα του Βελισσάριου και χαίρεται γι αὐτές. Όταν τον είχε νικήσει ο Βελισσάριος, μετά μικρά πολιορκία, τοῦ είχε ζητήσει τρία πράγματα κ' άμέσως του τα είχε δώσει. Πρώτα ψωμί. ύστερα σφουγγάρι!... Ήταν τόσο άκαθαρτος, που τα μάτια του είχαν θλαφτεί. "Ας ζητούσε νερό, αν και αν του έλειπε τόσο το νερό θα είχε από καιρό πεθάνει από τη δίψα. Όταν έχει κανένας νερό, μπορεί μ' ένα κανί, έτσι και με τα χέρια του να πλυθεί. Και τρίτο φαντάστηκε το σφουγγάρι ο κ. Πολέμης; Και τρίτο ζήτησε μιὰ κιθάρα, γιατί ήταν περιώνυμος τραγουδιστής και είχε ανάγκη από μουσική. Ο άγνωριστος πάντα Βελισσάριος τον παρακαλεί να τραγουδήσει πάλι το ίδιο εκείνο τραγούδι της πολιορκίας, δέχεται,

στέλνει να φέρουν την κιθάρα του, την περιμένει ο θεατής, εξακολουθεί να διηγείται, φτάνει η κιθάρα, κ' είναι βουθή. Ο κ. Δεσιούνης δε θα έχει φωνή, κ' έτσι ο περιώνυμος τραγουδιστής άρχέστηκε να τραγουδήσει με μονότονο στόμφο ένα άτέλειωτο τραγούδι, άγγίζοντας άρχα τις χορδές της κιθάρας. Στο τέλος όμως ο Βελισσάριος πειός είναι, άγκαλιάζονται, κ' ο Γελιμέρ φέρνει κ' όλη του την οικογένεια για να την εύλογήσει ο Βελισσάριος. Μόνο η Ίωαννίνα δεν πέφτει στην άγκαλιά του Άναστάσιου. Ίσως ο κ. Πολέμης να ζήτησε τη νεώτερη τεχντροποιία και να θέλησε νάρήσει κάτι να μαντεύεται όταν θα κλείσει ή σζηνή.

Ήταν τραγικές οι προσπάθειες του κ. Παλαχορήστου, πολύ ρεαλιστικό και δυνατό στην εμφάνιση του ως Βελισσάριου, και του κ. Δεσιούνη (Γελιμέρ), που κατόρθωσε να είναι πομπώδης κ' άφύσικος, μόνο στο τελευταίο τραγούδι, να δώσουν κάποια ζωή, κάποια κίνηση στο ποίημα, κάποια ψυχή στην πεζότατο στίχο με την κοινή όμια, που μαντεύονταν πάντοτε από πριν, και μόνον ο κ. Βισσάλης, καθισμένος λίγο παράμερα σ' όλο το διάστημα της διήγησης, έδειχνε πολύ έκφραστικά την έντύωση του κάθε θεατή, την πλήξη.

Την άποτυχία του σύνολου αῖξιναν άκόμα και τα κοστούμια. Έχτος από τον Άναστάσιο, που φορούσαν άρχετὰ πλούσια βυζαντινή έντυμιασία, όλα τα άλλα πρόσωπα παρουσιάστηκαν με έντυμια άσημη. Ο κ. Δεσιούνης μάλιστα φορούσε ένα ίσιο πουκάμισο, καιτό, ίσαμε πάνω από τα γόνατα, και οργμένο στη ράχη του ένα κόκκινο μαντάλι, άλλ' όπωσδήποτε άρχετὰ χαρακτηριστικά, ώστε να μην ύπόχρη άμφιβολία ότι εσαν άρχαία ελληνικά.

Η τέρπωση είναι το θέμα και της Βυζαντινῆς Τραγωδίας. Η Βυζαντινή Τραγωδία είναι το μόνο από τα τρία μονόπρακτα που κάτι έχει μέσα του, το θέμα που το αντίθετο από θεοποιητική παράδοση ή συγγραφέας, το μόνο που θα μπορούσε να είχε γίνει ένα άνοητο δράμα πολύ δυνατό, α δεν είχε άποτύχει και παρουσιάσει. Ήτοι ένα σύνολο άρχετὰ άουναόρητο. Παίζεται σενα μοναστηρι, στο Βυζάντιο. Το σζημικό, ένα έσπεριτικό μοναστηριό, είναι έξαιρητικὰ ώραίο, πολύ καλλιτεχνικό. Έξω άργιάζει το γλέντι. Η Νέα Μοναστήρια (δ. Κοστάλη, πολύ φυσική, πολύ άληθινή, ίσαμε την τελευταία σζηνή, όπου ξεέχσε έντελῶς), τ' άκούει με φρίκη γιατί είναι όλη άφροσιωμένη στην Παναγία. Ευχαριστιέται μόνο άκούοντας τη Νόννα (δ. Μπενή-Ψάλλη, έντελῶς άψηχη κ' έχει κ' άνυπόφορα μονότονη φωνή) να διηγείται, για τις λειτουργίες, για το Θεό. Ένας νεώτερος όμως (δ κ. Ροντήρης, άνοστος και λιγομένος, όπως πάντοτε), την άγαπά. Κατορθώνει να εισχωρέσει στο Μο-

ναστήρι (τόν βοηθῶ κι ὁ συγγραφέας γιὰ νὰ εὐκολύνει τὴν πλοκή), καὶ προσπαθεῖ νὰ γοητέψει τὴ Μοναστρία. Τῆς ὕμνει τις ὁμορφιές τῆς γῆς, κείνη ἀτάραχη στὴν πίστι τῆς, τοῦ ὕμνει τις ὁμορφιές τοῦ οὐρανοῦ. Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα δὲ συνεννοοῦνται καὶ κερδανὸν νὰ μὴν εἶχε ἀγγήσει νὰ τῆς ἐπιβῶλει μὲ τὴ βία τὴν ἀντίληψή του, διὰν ἔξαφνα, γιὰ νὰ προκαλέσει τὴν ἀπάντησή του καὶ τὴν ὅλη ἐξέλιξη, τὸν ρωτᾷ. «Μὰ τί σὲ πλάνεσε νεότερε;» «Τὰ μάτια σοι» ἀπαντᾷ ἐκεῖνος καὶ ἀκολουθοῦν ἀρκετὲς κοινοτυπίες γιὰ τὴ γοητεία τῶν ματιῶν. «Τὰ μάτια μοι»: φωνάζει ἐκεῖνη, ἀρπάζει ἕνα ξύλο μιστὸ ἀπὸ τὸν ἐρογαλιό τῆς καὶ φεύγει στὸ κλεινὸ δωμάτιο. Ἀκούεται μιὰ κραυγὴ ἀρκετῶ ἀναμικτῆ «Παναγιά μου», Τυφλώθηκε. Ἡ τραγικὴ στιγμή ἔρχεται τόσο ἀπότομα, τόσο ἀπροετοίμαστα· δὲν σιγάζει ἀπὸ ὀλόβαθρῃ ἐσωτερικῆ ἀνάγκῃ, ὥστε δὲν προξενεῖ καμμιὰ φρίκη, οὔτε καν συγκίνηση. τουναντίον μιὰ ἐντύπωση λίγο ἀστεία. Καὶ ἡ δ. Κοτσάλη ἔπρεπε νὰ εἶχε μελετήσῃ τοὺς τυφλοὺς στὴν πραγματικότερη, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ, ἢ τοὐλάχιστο τὴν ἐμφάνιση τοῦ Οἰδίποδα ἀπὸ τοὺς διαφοροὺς ἰηθοποιοὺς πρὸ τὸν Ἑραϊζαν, ὥστε νὰ μιμηθεῖ. Ἡ Βυζαντινὴ Τραγωδία τῆς ἔδινε μιὰ στιγμὴ δημιουργίας πολὺ δυνατῆ. Καὶ γύρισε μὲ τὰ μάτια τῆς κλειστά, ἀλλὰ μὲ τὴ φυσιογνωμία τῆς ἔδινε μιὰ στιγμὴ δημιουργίας πολὺ δυνατῆ. Γύρισε μὲ τὰ μάτια τῆς κλειστά, ἀλλὰ μὲ τὴ φυσιογνωμία οὔτε ἀλλοιωμένη καθόλου, οὔτε αἰματοκυμένη, ἰμόνον ἐκατῆδεος χειροῦργος θὰ μπορούσε νὰ εἶχε ἀφαιρέσει τόσο καλλιτεχνικὰ τὰ μάτια. καὶ ἐντελῶς ἴσχυη. Ὅσο δυνατὴ κι ἂν εἶνε ἡ πίστι, γεννοία ἢ ψυχὴ, ἀπορασιμένη καὶ συνειδητῆ ἢ πράξη, ὁ φυσικὸς πόθος νικᾷ πάντοτε. Ὁ Οἰδίποδας εἶναι ἀντρας ἡρωϊκός, τὸν σπρώχνει στὴν ἀλέθρια ἀποτύφλωση ἄλλη σκευτενὴ ἀνάγκη, κι ὁμοῦς ἀσπέρει, οὐλοιάζει. Τὸ βάδισμα τῆς δ. Κοτσάλη εἶταν ἐντελῶς σταθερό. Ἐίχε **τεντώσει** μόνον τὰ δύο χέρια τῆς ἀκίνητα κι ὁρίζοντα ἐμπρός, κι οὔτε ψηλάφισε, οὔτε τοῖκλιζε. Ὁ Νεώτερος συγκινεῖται, θὰ πᾶει καὶ κείνος σὲ Μοναστήρι. Ὁ Οὐρανὸς νικᾷ.

Καὶ ἡ αἰχλαία πέφτει. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο οἱ «Οἰζτροὶ Ἑρωτες».

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ὁμιλία γιὰ τὸ Γροντάρη στὸ Ἑλληνικὸ Ὀδείο.
 — Τὸ δειλινὸ τῆς Παρασκευῆς (24 τοῦ Γενάρη) στὴ σάλα τοῦ «Ἑλληνικὸ Ὀδείου», δόθηκε ἡ ἀναγγελμένη ὁμιλία τοῦ κ. Δεάντρου Παλαμά, γιὰ τὸν ποιητὴ Γροντάρη. Ἡ ἐξέτασις καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἔργου τοῦ νέου Ἀριστείουχοῦ, γίνανε μὲ πολλὴ φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν, καὶ τὸ διαλεκτικὸ ἀκροατήριον πῆρε προσεχτικὰ μιὰ σπουδαίαν ἐντύπωση, γιὰ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆ ποιήσιν, πρὸς πάθει ἀξιόλογον, γιὰ τὴν ἐποχὴν, ἐδῶ καὶ εἰκοσιπέντε χρόνια, σὺν πρωτοφάνηκε. Ἡ κ. Θεώρη Δρακοπούλου, μὲ τὴν φρονιμότητα τῆς ἀπαγγελίας καὶ τὴν χειραγχοῦσε, σὸλίως τὴν ὁμιλία αὐτή, καὶ ζωντάνευσε μὲ τὸ λόγο τὸ σίγῃ τοῦ Γροντάρη. Παρατηρήσαμε δὲ μὴ πῶς οἱ γυναικοὶ μὴ λόγοι λείπουν ἔτι, ἀπο-

δοκιμάζοντι φαίνεται τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἑπιτροπῆς τοῦ Ἀριστείου, πρὸς ἀκόμα ἔλειπε καὶ αὐτή.

Γιὰ τὰ μέσα τοῦ Φλεβάρη ἐτοιμάζεται καὶ δευτέρῃ ὁμιλίᾳ στὸ «Ἑλληνικὸ Ὀδείο», μὲ ὁμιλητὴν τὸν ἀντιπρόεδμον κ. Ρήγα Γκόλφην καὶ μὲ θέματα: «Οἱ ποιητὲς Μαλακίας καὶ Πορφύρας». Τραγωδία δ' ἀπαγγεῖλει καὶ πάλιν κ. Θεώρη Δρακοπούλου.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Απὸ τὴ νέα Γερμανία. — Κοινωνιολογία καὶ λογοτεχνία. — Ἡ δημοκρατικὴ τέχνη. — Ὑμνος στὴν αἰνία.

Τελος πάντων, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ, μᾶς ἤρθαν τὰ πρῶτα φύλλα καὶ περιοδικὰ ἀπὸ τὴν καινούργια Γερμανία. Ἐνα γενικὸ ζύμωμα γίνεται καὶ πέρα, πρὸς εἴμαστε περιέργοι νὰ ἴδοῦμε τί θὰ φέρει στὸν κόσμον. Τοῦτῃ τῇ στιγμῇ, ὅλα βρισκονται ἀσχηματιστά, κίβλο τὸ ἐνδιαφέρον εἶνε στραμμένον στὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν θέσιν τῆς χώρας. Τὶ ἀποτέλεσμα θάξῃ. Ὅλα αὐτὰ ἢ τρικυμία καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐκδηλώσιν τῆς, δὲν μισροεῖ κανένας νὰ προβλέψῃ.

— Τὰ περιοδικὰ πρὸς λάβαμε ἴσασιν σήμερον, δὲν εἶναι ἐκεῖνα πρὸς μπορούνε νὰ μᾶς δώσουν ἀρκετὲς πληροφορίες γιὰ τὴ λογοτεχνία τῆς νέας Γερμανίας. Καταγίνονται περισσότερον μὲ τὰ μέτρα προβλήματα τῆς ζωῆς πρὸς τώρα ζητοῦν, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, τὴ λύσιν τους. Ἡ παραγωγή, τὰ οικονομικὰ, ἢ ἀκρίβεια τῆς ζωῆς, ἢ ἀνισότης μεταξὺ πρὸς ἀνθρώπων εἶναι τὰ ζητήματα πρὸς φωνάζουν σὶς νικημένους χώρες ἀκόμα δυνατότερα ἀπὸ ὅσο σὶς νικητῆρας. Ὅμοῦς ὁ ἀνθρώπος δὲ θὰ ζήσῃ μόνον μὲ τὸ ψομί: Καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴν ἀνέψωση, γιὰ τὸ πνευματικὸ χόρτασμα τῶν πεινασμένων λαῶν εἶναι ἀνάγκη νὰ φροντίσῃ οἱ νέες πολιτείες καὶ γι αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ζητήματα πρὸς συζητιοῦνται, εἶναι καὶ τὸ πῶς θὰ μισροεῖ ὁ κόσμος νὰ μισροφθεῖ καλύτερα μὲ διβλία, διβλιοθήκας, ὁμιλίας. Πολλοὶ προτείνου νὰ χρησιμοποιηθοῦν γι αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὰ παλάτια τῶν διαφορῶν ἄλλοτε ἡγεμόνων: Νὰ γίνουν διβλιοθήκας, ἀναγνωστήρια, αἰθουσῆς γιὰ καὶκὲς διδασκαλίας — διδασκαλίας γιὰ τὴν πρακτικὴν ζωὴν, μὰ καὶ ἀπάνω πρὸς ζητήματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης.

— Ἐνα δημοκρατικὸ, σοσιαλιστικὸ ἀέρι φυσάει ἀπὸ παντοῦ. Κ' ἡ τέχνη; Πῶς θὰ εἶναι, πῶς θὰ τὴν θέλει τὴν τέχνην ἢ καινούργια κοινωνία; Δημοκρατικὴ βέβαια, σοσιαλιστικὴ. Ἀπλάθῃ; Θὰ παράγει πάντοτε ἔργα μὲ δημοκρατικὴν, σοσιαλιστικὴν θέσιν; Ἀδύνατον νὰ τὸ παραδεχτοῦμε. Ἡ τέχνη, ἢ ἀγνή τέχνη, θὰ εἶναι πάντοτε ἀνεξάρτητη, μὲ δικούς τῆς σκοποὺς καὶ μέσα. Θὰ εἶναι τὸ καλλιτεχνικὸν καὶ ἀνιδιότελον ἀγνάντημα τῆς ζωῆς. Ἡ λύτρωση ἀπὸ τὰ πάθια. Ἡ εὐτυχία νὰ θέλει κανεὶς τὰ πράγματα σὰ θεός, δηλαδή σὺν αἰώνιος καὶ πανταχοῦ παρῶν, καὶ ἀπαρτίαστος καὶ ἀφανάστος.

— Ἄν ἤμιαστε ὑποχρεωμένοι ἢ ἂν θέλαμε νὰ κάνομε μιὰ διάκρισιν σὲ δημοκρατικὴν τέχνην καὶ σὲ τέχνην ἀριστοκρατικὴν, θὰ τὴν κάνομε ἄλλῶς ἀπ' ὅτι κάνομε συνήθως. Θὰ λέγαμε πῶς δημοκρατικὴ τέχνη εἶναι ἐκεῖνη, πρὸς θὰ ἢ ἢ εἶναι νὰ χαρίσει τὴν συγκίνησιν τῆς, σ' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἀριστοκρατικὴ ἢ κα-

λάτερα ολιγαρχική: εκείνη που το εναντίο αποστρέφεται σε στενό, ιδιαίτερο κύκλο, που ξέρει τα μυστικά της: 'Η έσωτερική τέχνη. 'Η δεύτερη γυρεύει το μυστήριο ή πρώτη αγαπάει το φως. 'Η δεύτερη ζητάει την υποκειμενική απόχρωση της στιγμής ή άλλη το αντικειμενικό κ' αιώσιο. 'Η πρώτη, όταν πέφτει σ' αδέξια χέρια γίνεται πεζολογία ή κοινοτυπία ή δεύτερη μυρολογία, σκοτάδι ή αλολούπια.

— Όμως εκείνο που πρέπει να σιπάσει πρώτα, για να κοινοστούν όλες οι άλλες φωνές, είναι το θετικό της πείνας, που τώρα άγριεμένο πάλι έχει γεμίσει τόν κόσμο με τα μουγγρητά του. Καί γι αυτό, σαν έπικαιρο που είναι, μεταφράζουμε εδώ πρόχειρα το ποίημα «Πείνα» του Γουσταύου Μύλλερ Βόλφ, που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Sozialistische Monatshefte» του περασμένου μηνός :

«Πείνα, δεσποτική κοσμοκρατόρισσα, με το καμουτάκι θάνεις μπροστά όλκιμην την ανθρωπότητα. Κανένα ζώο δε σε ακολουθάει πιο υπάκουα από τον άνθρωπο, κανένα πλάσμα της γης δεν τόχεις όπλισει κι αναδείξει θαυμαστότερα.

«Τις όρδες τόν προγόνον πρόσταξες, μιά φορά, την άρκοίδα και το Μαμούθ να κνηγούν και να τρώνε: οι κίνοι κατανήσαν τα γιγαντένια θηρία, μέρωσαν τόν ταύρο κ' έδιωξαν το λύκο, έκαναν να φουντώσει ή φωτιά κ' έπλασαν τόν πηλό, έσπειραν στάρι, κι όργωσαν με τάλετρι. 'Υψώθησαν κ' έγιναν κύριοι της γης, δασκαλεμένοι από την ανάγκη σου.

«Τους δάμασες και τους δίδαξες την εργασία, Πείνα, τους προγόνους. Τους έκανε κηπουρούς της άνθισμένης γης, για να μέρωσουν τα άπατητα δάση, να ποτίσουν τις έρημιές. Τους έκανες ναύτες, στέλνοντάς τους σε πανώρια άερογιάλια. 'Εδωσες εργαλεία στα προκομμένα χέρια, το μαχαίρι από στουρνάρι, το δυνατό άτσάλι και τα σοφά κεφάλια έφτιαξαν μηχανές, και μεταμόρφωσαν τη γη σ' ένα καπνιδερό βασίλειο από φάμπρικες. 'Εστειλες τους χωρικούς στους έρημιους χερσότοπους, και τους προσκαλείς πάλι στις πνιγερές πολιτείες, μέσα στα σκοτεινά λαγούμια, στα κύρινα καμίνια. 'Αξίωσες από μās θαρύτατους κόπους.

«Της ανθρωπότητας ο πολιτισμος ο κυκλώνας όλο και πληθαίνει, θρεμμένος από την 'Εργασία, την κόση της Πείνας. 'Όλο και πιο στενόχωρο σφίγγεται το πλήθος που πλημμυράει. 'Η Πείνα διεριέει μέσα από την πολυτάραχη την ανθρωποπλημμύρα. 'Η Πείνα κεντάει το φθόνο των γειτόνων, το μίσος γεννάει την έχθρητα μεταξύ κυρίου και δούλου: οι κοινωνικές τάξεις είναι όρθοκίμενες, έτοιμες για να παλέψουν σώμα με σώμα. Οι λαοί λαχταρούν για τις μπουκιές του πλανήτη μας.

«Πείνα, μās ανάθρεψες και μās έμαδες την εργασία και τόν άγώνα, ώσπου πληθύναμε και γίναμε άμέτρητα πλήθη, παντοδύναμη ανθρωπότητα, κυρίαρχισσα της γης.

«Πείνα, θα μās καταστρέψεις πάλι, θα σκοπεύεις, θα κατακρουγγήσεις, θα συντρίψεις, θα

καταβαρσθώσεις την ανθρωπότητα: 'Η από τους σπασμούς της άγωνίας θα γεννήσεις μίαν ανθρωπότητα ανώτερη με την εργασία και τόν άγώνα.»

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Στο Δόν Κιχώτη του περασμένου φύλλου να διορθωθεί: Σελ. 53 (55), στήλη 2η, στίχος 23, αντί, και μήτε να παίζου ν, να γίνει και μήτε να πάφουνν.

κ. **Αρ. Γιούλ.** Τα βιβλία που ζητάς είναι εξαντλημένα, όμως είναι να ξανατεπωθούν. Για σύσταση του εκδότη που ρωτάς, φτάνει τόνόμα του: 'Εκδότης κτλ. Αθήνα. 'Από το ποίημα σου λείπει ή τεχνική δεξιοσύνη. Μελέτησε το στίχο.

—κ. **Ασ. Γιαν.** Το «Έρω» θα μās άρεσε, αν έλειπε κείνο το λυγόνι μ' άλλης καρπό.—κ. **Κ. Μαρ.** Πολύ συνηθισμένη ή ιδέα.—κ. **Σπ.** Δεν το δημοσιεύουμε, γιατί θαγρούμε πως φτάνει. 'Ασε τους να βουρλίζονται. 'Η αλήθεια δε φοβάται τέτοιους φιλισταίους.—**Ένα Σπουδ.** Τα ίδια λέμε και για του λόγου σου. 'Η γλώσσα δεν περιμένει από τους δασκάλους σας, παρά από σας τους κακούς μαθητές τους.—δ. **Γουστίνια.** Ζήτησε γράμμα μας στο Poste Restante.

Στο τραγούδι 4 του Καρθίου στο περασμένο φύλλο ο 7ος στίχος τυπώθηκε λάθος «Γοργοτρεχούμενα» αντί «Γοργατηδόμενα» που είναι το σωστό.

ΔΗΛΩΣΗ

«Όσοι παρακολουθούν το ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ και όσοι θέλουν να τόν διαβάσουν τώρα και δεν έχουν τα πρώτα φύλλα, μπορούν να τα ζητήσουν από την εταιρεία «Τύπος» και θα τους τα στείλει άμέσως.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟΜΟΣ Α

- 1 — ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ (3 πράξεις)
- 2 — ΟΙ ΑΛΥΣΙΑΔΕΣ (3 πράξεις).
- 3 — ΣΤΗΝ ΟΞΩΠΟΡΤΑ (μυθόπλαγχο).

'Εξαντλημένα. Φύλλα τυπογρ. 10—12. Δρ. 5 ο τόμος.

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΔΙΑΜΟΝΗ	ΣΙΩΝΑΤΑ

ΣΗΜ. 'Επειδή το γαρι και τα τυπωτικά είναι ακριβά σήμερα κι' ο εκδότης, για να προβεί σ' έκδοση φιλολογικού έργου, πρέπει να έχει σίγουρο από πριν έναν αριθμό αγοραστών, παρακαλούμε όσοι θέλουν ν' αποκτήσουν το βιβλίο, να συμπληρώσουν το κομμάτι αυτό, να το κόψουν και να μās το στείλουν στη διεύθυνση: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ Poste Restante έξωτερικού, Αθήνα.